

I. ÚJ OTTHONUNK MEGÁLDÁSA

– ünnepélyes Veni Sancte és épületátadás –

A Piarista Gimnázium a megújult Duna-parti épületébe 2011. május 16-án költözött vissza: a diákok és tanárok díszmenetben vonultak végig a Mikszáth Kálmán téri gimnáziumi épületből a Duna-parti épületbe.

A 2011. szeptember 2-án megtartott Veni Sancte szentmisében Erdő Péter bíboros úr felszentelte az iskola kápolnáját és megáldotta az épületet.

A szentmisét követő ünnepségen beszédet mondott Orbán Viktor miniszterelnök úr és Labancz Zsolt tartományfőnök úr.

Labancz Zsolt tartományfőnök úr ünnepi beszéde

Főtisztelendő Bíboros úr, Tisztelt Miniszterelnök Úr, Kedves Vendégeink! Az új tanévet kezdő kedves Kollégáim és Diákjaink! S kedves Legkisebbek, kedves hetedikeseik, akik épp csak most kezdték nálunk gimnáziumi tanulmányaikat!

Ebben az ünnepi pillanatban mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani néhány személynek, akiknek különösen is köszönettel tartozunk azért, hogy ma itt, ebben az épületben együtt ünnepelhetünk. Köszönöm Jelenits István, Kállay Emil és Urbán József tartományfőnök atyáknak provinciális szolgálatukat és fontos döntéseiket. Köszönöm az épület megálmodóinak Golda János, Mézsáros Erzsébet és Kovács Zoltán építészeknek építő leleményüket és kitartó munkájukat. Köszönetet mondok Szilvássy László rendtársamnak, rendtartományunk gazdasági asszisztensének és munkatársainak a terhek hordozásáért. S illesse köszönet Holman Attila urat, az építkezés generálkivitelezőjét és munkatársait. Köszönöm szépen Mindnyájuknak a munkáját!

A mai ünnepi alkalom, csakúgy, mint annak idején az 1953-as szomorú búcsúzás ettől az épülettől, sajátos erővel s mégis nagy természetességgel a gondviselő és történelmet alakító Isten elé állít minket. Akkor a nehézségek közepette kellett felismernie rendtársaimnak, a piarista atyáknak, merre s hogyan vezeti őket az Úristen. Ma örömmel adunk hálát, s örömmel fogadjuk a történelem számunka kedvező alakulását. Azonban most is kutató lélekkel figyeljük, merre, hová hív minket Istenünk. Mi az üzenete a mai ünnepünknek, amikor 58 év után újra itthon kezdhethük a tanévet megújult kápolnánkban, megújult épületünkben?

1717-ben, a török hódoltság pusztítása után, a Rákóczi-szabadságharcot követő pestistől legyengült Pest városának vezetői meghívták a piarista atyákat, hogy megnyissák Pest első gimnáziumát. Tudták, elkötelezett embereket hívnak. Olyan embereket, akik egész lényüket beleadják ebbe a feladatba. Olyan embereket, akik az életüket szánják arra, hogy az itt lakó fiatalokat keresztény hitben neveljék kultúrára, oktassák a tudományokra, megerősítsék őket a magyarság szeretetében.

Az akkor megtelepülő piarista atyák Kalazanci Szent József eredeti meglátását, intuícióját váltották életre itt, magyar földön. Rendalapító szentatyánkat megérintette a szegény gyerekek sorsa Róma utcáin, s felismerte, hogy ha igazi segítséget akar adni nekik, akkor iskolát kell nyitnia számukra. Iskolát, amellyel egész személyiségük bontakozását tudja szolgálni. Az iskola mint az egész személy fejlődését szolgáló lehetőség - ez a kalazanciusi meglátás azóta sem veszített értékéből. Kalazanci Szent József azt is pontosan látta, hogy ha az egyes szegény gyerekek és fiatalok javát szolgálja az iskolai munkában, akkor ezzel a reformatio societatis-t, a társadalom megújulását segíti elő. Meglátása eredeti, műve forradalmi jelentőségű volt. Voltak is olyanok, akik felforgatónak, veszélyesnek tartották kezdeményezését. Mégsem társadalmi forradalmár volt ő, krisztusi lélek lakott benne. Krisztusi szolgálat volt számára a gyerekek tanítása, nevelése. Amint ő maga fogalmazott: „Rómában megtaláltam Krisztus szolgálatának számomra legjobb módját a szegény gyerekek szolgálatában, s ezt el nem hagynám semmiért a világon.” S épp azért, mert Krisztusból élt, alkothatott maradandót. Küldetéstudatát a Krisztusba vetett hite táplálta. S ez a hit adott neki is, s későbbi követőinek is valamiféle passio educativa-t, nevelői szenvedélyt. Ez a hit és szenvedély tette lehetővé, hogy őseink a nehézségek ellenére is örömmel mondjanak igent Pest városának felkérésére.

Amikor a mai napon újra a régi-új épületünkben kezdjük meg a tanévet, felidőződik előttünk a pesti piarista iskola lassan három évszázados története. Örömmel, büszkeséggel és hálával tölt el bennünket e hosszú történet gazdagsága: a felkarolt és megsegített sok-sok szegény sorsú diák, a kiművelt emberfők, tudósok, művészek, egyházi személyek és politikusok napjainkig tartó lenyűgöző sora. Úgy jelenik meg előttünk a pesti iskola, mint a magyar egyház, magyar társadalom és kultúra éltető, eleven otthona, valódi alma mater, tápláló anya.

S most e megújult és átalakult épület megáldásakor keressük, hogyan is kapcsolódjunk friss lélekkel ehhez a fényes múlthoz, amelynek folytonossága, hála Istennek, nem szakadt meg soha.

Olyan világban élünk, amikor oktatás és nevelés, iskola és közösség elvált egymástól. A felvilágosodás és az ipari forradalom hatására az iskola célkitűzése egyre inkább az ismeretanyagok átadására és pusztán a gazdaság szempontjából hasznos készségek kialakítására korlátozódott; az iskolai rendszer megelégedett azzal, hogy minél nagyobb mennyiségű tudást, főképpen szaktudást adjon át, s ezt is úgy, hogy a kész ismereteket sulykolja, majd pedig ezeket kéri számon. A személyt és annak tehetségét egyre inkább azonosítani kezdték intellektuális képességeivel. Nagy arányú fejlődéshez vezetett ez, de milyen áron? Mintha épp a személy, a bontakozó gyermek vagy fiatal látná kárát! Sőt, e régóta tartó folyamat eredményeként manapság szokás már nemcsak „nevelési vészhelyzetről” vagyis a fiatalok világának nehézségeiről beszélni, de a felnőtt társadalom válságáról is. Ennek hatáseit lépten-nyomon tapasztaljuk: hazánkban és nemzetközi szinten, politikában és a gazdasági-pénzügyi világban egyaránt.

Úgy hiszem, ma olyan iskolára van szükség, amely újra az egész embert tudja figyelme középpontjába állítani. Az egész embert, a teljes embert. Nagy feladat ez, roppant nagy, de ahogyan a legutóbbi egyetemes káptalanunk fogalmazott Kalazanci Szent József szülőhelyén: „docere audeo”, „merek tanítani”, „van merszem tanítani”; így nekünk is van bátorságunk belevágni ebbe a roppant feladatba, mert épp ez a feladat az igazán pedagógushoz méltó; ez a feladat az, amely lelkesít minket, ez a feladat az, amely felszítja pedagógusi szenvedélyünket.

Egyrészt olyan iskolát szeretnénk alakítani, amely az élet értelméhez segíti el diákjait. Segíti őket, hogy felfedezzék, mennyire értékes az ő személyük, milyen egyedi teremtményei ők Istennek. Csak aki hiszi és tudja, hogy Isten szerető teremtő tevékenységéből ered az élete, az tudja igazán értékesnek önmagát, s csak az fedezheti fel személyes létének értelmét is. Aki így növekszik, mert ilyen környezetet tudunk teremteni számára, az eligazodik a világban, megtalálja majd értékes hivatását közösségében, társadalmában is.

Másrészt a mai világban, s különösen a mai magyar társadalomban újra és erőteljesen hangsúlyoznunk kell a személy közösségi dimenzióját. Társadalmi bizalmatlanság, elmagányosodás, a virtuális kapcsolatok túlburjánzása a személyes, valós kapcsolatok kárára; a személyek közti kapcsolati háló hiánya vagy nagyon ritkás szövése jellemző társadalmunkra. Amikor keresztény iskolát alakítunk, építünk, létfontosságúnak látjuk, hogy közösséget építsünk, alakítsunk. Az iskolát sokféle közösség otthonává kell tennünk. Így válik az iskola nemcsak tudásközvetítő helyé, de lélettérre, ahol testvérekre és barátokra talál diák és tanár, szülő és öregdiák.

S akkor tudjuk majd megvalósítani Kalazanci Szent József nagy álmát, az evangelizáló iskolát, az egész ember fejlődését szolgáló iskolát, ha ezek a közösségek iskolában és az iskola körül a keresztény hit megélésének helyei lesznek. A piarista iskola senkit nem kényszerít a keresztény hitre - képtelenség is lenne ez -, de felkínálja ennek lehetőségét. Ha mi tanárok tudjuk egymással megosztva, közösségben, örömmel megélni nevelői hivatásunkat, ez hívogató lesz más, hozzánk tartozó személyek számára is, s kedvet ébreszt majd diákjainkban is. A kalazanciusi látomás, ahol hit és tudás, kultúra és evangélium, hit és élet összetartozik, így válhat újra valósággá.

Kedves Kollégák, kedves Fiúk, a történelmet formáló-alakító Isten színe előtt fogadjuk el az új épület hívását-kihívását: kezdjük mindnyájan friss, megújulásra kész lélekkel ezt az új tanévet! Keressük azt, hogy mire van most a legnagyobb szükségünk, nekünk, tanároknak és diákoknak, s találjuk meg közösen a legjobb válaszokat!

A jövő miránk vár, Isten áldásával folytassuk utunkat, egyszerű a küldetésünk!

Erdő Péter bíboros úr ünnepi beszéde

*Igen Tisztelt Miniszterelnök Úr!
Főtisztelendő Püspök Úr!
Főtisztelendő Tartományfőnök Úr!
Kedves Paptestvérek!
Krisztusban Kedves Testvérek!
Kedves Vendégek!*

1. „Ez a nap szent a mi Urunknak. Ne szomorkodjatok, hiszen az Úrban való öröm az erőssége-tek” (Neh 8,10). Nagy örömet ajándékozott ma nekünk a történelem Ura. Örömet a piarista rendnek, örömet a volt piarista diákoknak, a magyar katolikus közösségnek, de városunknak és egész társadalmunknak is.

Vannak olyan házak, templomok, amelyeknek a megújulása, a visszatalálása eredeti rendeltetésükhöz nem csak azért öröndetes, mert célszerű, értékes feladatot töltenek be a megújult épületek, hanem azért is, mert az esemény erőteljes jelentést hordoz, jelképpé magasodik. Ilyen esemény volt a babiloni fogságból visszatért nép számára a jeruzsálemi templom újraképítése. Azt jelentette, hogy Isten hűségese szövetségéhez, nem feledkezik meg népéről, hogy egyén és közösség életének értelme, rendeltetése van. Egy olyan magasabb rendű isteni terv megvalósítására kaptunk hivatást, ami túlmutat a saját életünk szűk határain.

2. Magyarország életében is voltak ilyen jelképes újjáépülések. Amikor Budán a Mátyás-templom ősi falai között újra szentmisét mondhattak 1686-ban, vagy amikor a Magyar Sion dombján, Esztergomban 1856-ban annyi évszázad után újra felszentelték a bazilikát, mindenki átélte a hazatalálás örömét, mindenki ráérezett a megnyíló közös jövő távlatára és vonzására. Egyházmegyénk papsága számára, de nekem magamnak is felejthetetlen élmény volt az esztergomi nagyszeminárium épületének megáldása, amikor 2006-ban több mint ötven év után újra együtt imádkozhattunk a régi falak között.

A pesti Piarista Gimnázium és Rendház kápolnájával együtt régóta központi szentélye a magyar katolikus közoktatásnak. Ennek a Duna-parti épületnek a mérete, eleganciája, sőt a puszta elhelyezkedése is itt, a város szívében mutatja, milyen nagy hivatásra vállalkoztak a tanító szerzetesek, és milyen nagyra becsülte ezt a munkát az egész társadalom.

Egyrészt a kiváló színvonalú oktatás, másrészt a harmonikus, teljes, Isten felé megnyíló ember nevelése olyan szolgálat, amelyre minden népnek és minden kornak szüksége van.

Az utóbbi húsz évben - részben éppen a társadalom kérésére és kívánságára - újra nagyobb részt vállaltunk a közoktatás és a nevelés feladatában. De ellenszélben haladt ez a hajó, nehezen tértek vissza régi gazdájukhoz az épületek, nagy anyagi áldozatokba került a felújítás is. De nem csak anyagi áldozatokról van szó, hanem - valljuk meg őszintén - emberi kínládásról is. Mert akik a papi vagy szerzetesi hivatást vállalták, általában Krisztus iránti szeretetből, az emberek üdvösségének közvetlen szolgálatára vállalkoztak. Aligha lehettek felkészülve arra, hogy építkezéssel, tatarozással, menedzserkedéssel töltsék idejük jó részét, erre fordítsák energiájuk zömét. Még az is felmerülhetett sokunkban - talán még olyanokban is, akik alapításánál fogva tanításra hivatott rendek tagjai -, hogy valóban a közoktatás a feladatunk a mai világban? Pedig hát az elhivatottságnak minden történelmi korban, minden országban és kultúrában sajátos, konkrét arca és neve van. És a krisztusi hívó szó gyakran a körülöttünk élő embereken keresztül szól hozzánk. A szükségleteiken, a szenvedéseiken, a problémáikon, a gondjaikon keresztül is. Az irgalmasság cselekedeteinek ősi felsorolása - melyet a Katolikus Egyház Katekizmusának Kompendiuma ma újra tartalmaz - külön is említi a tudatlanok tanítását mint az irgalmasság lelki cselekedetét. Színvonalasan előadott, naprakész, helytálló, igaz ismeretekre van szükségük az embereknek. A részletekben megragadható igazságokon keresztül és azok fölött az egyetlen, a teljes, az örök igazságra. „Akik az igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek majd, mint a csillagok a világegyetemben” (vö. Dán 12,3). Ez hát a hivatása ma is a katolikus iskolának, erre kapnak különleges küldetést és kegyelmet a tanító szerzetesek. Ha sok iskolába nem is jut már elegendő szerzetes tanár, ha maguk a rendek is többnyire világi pedagógusokkal dolgoznak, azért az egész életnek az ifjúság tanítására és nevelésére való szentelése, mégpedig Krisztus iránti különleges szeretetből ma is önálló, markáns hivatás

marad. Olyan hivatás, amit a szerzetesi önfeláldozás világos tanúságtételével ma is érdemes, ma is nagyszerű vállalni. Sohasem felejttem el azokat a piarista tanárainkat, akik kora reggeltől készültek egy-egy fizika- vagy kémiaórára, hogy a kísérlet biztosan sikerüljön. Nem felejttem el azokat, akik még a matematika vagy a földrajz oktatása közben is ablakot tudtak nyitni a hitre.

3. A mai napon megáldjuk a megújult kápolnát is. Azt a kápolnát, amely sok diák befogadására épült. Azt a kápolnát, amelynek a fényképét tanáraink áhítattal mutatták nekünk, amikor az iskola a Mikszáth téri épületben működött. Azt a kápolnát, ahol először úgy jártam, hogy az Egyetemi Színpad előadására jöttem. Aligha gondolta akkor valaki, hogy ez az épület és ez a kápolna egykor visszakapja eredeti rendeltetését. A templom és a nyilvános kápolna elsősorban Isten háza, szent terület, szakrális tér. Krisztus szentségi jelenlétén kívül templomainkat egyes szentek különleges tisztelete is jellemzi. Ezt a kápolnát Kalazanci Szent József tiszteletére ajánlották. Kalazanci Szent József, a Piarista Rend alapítója, már hazájában, Spanyolországban hősiességet tett tanúságot. Eladta minden vagyonát, és árát szétosztotta a szegények között. Később római pápi működése idején találkozott az utcákon csellengő, elhagyatott gyerekek tömegével. Rádöbbent, hogy iskolázáshoz kellene segíteni őket. „Először a római plébánosokhoz fordult, és kérte, engedjék meg, hogy ezek a szegények is járhassanak a plébániai iskolába. A plébánosok nem zárkóztak el, csak azt kérték, hogy ennek fejében a város emelje meg az iskolák számára nyújtott támogatás összegét. Ezt pedig a városi tanács... elutasította”. Ezután József a szerzeteseknél próbálkozott, akik szintén nem tudták vállalni ezt az új kötelezettséget. Ekkor határozta el, hogy maga alapít „kegyes iskolát”, ingyenes iskolát a szegények számára. Mivel az iskolának nagy sikere volt, százával érkeztek a gyerekek, egyre több pap vállalta az oktatást. Belőlük alakult ki az a közösség, amely a szerzetesrend magvát alkotta. Közben azért - éppen az ügy fontosságát felismerve - maguk a pápák kezdték el ezeket az iskolákat anyagiilag támogatni. A Szentírás szövegét újra kiadó felejtethetetlen Aldobrandini pápa, VIII. Kelemen (1592-1605), majd később V. Pál is jelentősen hozzájárult a költségek fedezéséhez. Kalazanci Szent Józsefnek mégis 92 éves korában úgy kellett elhagynia a földi életet, hogy rendjét feloszlatta, életművét romokban látta. A XVIII. század második fele hozta meg szenttéavatását (1767-ben). Nem sokkal később rendjének sok helyütt a feloszlátott jezsuiták oktatási feladatait is át kellett vennie.

Legyen kápolnája számunkra is az elmélkedés és az imádság helye. Kérjük Krisztus gondviselő pártfogását a történelem viharaiiban élő Egyháza számára. Emlékezzünk arra, hogy hiteles kereszténynek lenni sohasem volt könnyű. Vállaljuk bizalommal azt, amit Üdvöztőlünk a mai korban vár tőlünk evangéliumának hirdetésében és az emberek szolgálatában.

*Boldogságos Szűz Mária, kegyes iskolák Királynéja, könyörögj érettünk!
Kalazanci Szent József, könyörögj érettünk! Amen.*

Orbán Viktor miniszterelnök úr ünnepi beszéde

Excellenciás Bíboros Úr!

Tisztelt Tartományfőnök Úr!

Tisztelt Oktatók!

Kedves Piarista Öreg és Fiatal Diákok! Hölgyeim és Uraim!

Mélyen tisztelt Klára Asszony és kedves Dalma Asszony!

URH, Kontroll Csoport, Európa Kiadó. Az én nemzedékemnek ezek a szavak jutnak az eszébe, amikor belépnek abba az épületbe, ahol gyakran megfordultunk fiatal egyetemista korunkban, és – ahogyan Bíboros úrtól is hallhatuk – amely helység akkor az Egyetemi színpad nevet viselte. Azért jöttem ma ide nagy örömmel, és fogadtam el a tisztelt Tartományfőnök úr meghívását, hogy elmondhassam, meggyőződésem szerint Magyarországon akkor lesz békesség, derű és jólét, hogyha minden a neki rendelt, vagyis természetes helyére kerül.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ennek megfelelően a mai köszöntésem mottójául nem egy URH-idézetet, hanem Hamvas Béla egyik gondolatát választottam, amely így hangzik: „*A nagy örökség egyúttal kötelesség. Nehéz helyzet csak ott támad, ahol az ember kötelességét megtagadja. A nagy kultúrával feltétlenül együtt jár az a kötelezettség, hogy az ember tovább építse. Kultúrában születni nemcsak annyit jelent, hogy élvezzük a kiváltságokat, amiket az ősök alkotása teremtett, hanem annyit is, hogy előkészítjük az utódok kultúráját.*” Hamvas Béla sorai azért jutottak eszembe, mert amikor Önökhöz készülődtem, azt olvastam honlapjukon, hogy - idézem - „*iskolánk 295. tanéve 58 év után újra a szokásos helyén kezdődik*” Kettőszázkilencvenötödik tanéve. Micsoda tiszteletet parancsoló szám! Három évszázad, tizenkét emberöltő. Tizenkét nemzedék élete, öröme és bánata, sikere és kudarca sűrűsödött össze történelemmé. Az egymást követő nemzedékek sorsának metszéspontjában egy olyan iskola áll, amelynek falai között a magyar kultúra, a magyar történelem jeles alakjai nevelkedtek. A legendák ősi világába kalauzol minket az a nap, 1717. november 4-e, amikor Demka Sándor igazgató, Goldberger Lipót házfőnök, Puhóczy Márton és Kosticzky András piaristák Pestre érkeztek, miután a városi tanács 10 ezer forintnyi adományával a piaristákra bízta középfokú oktatásának alapjait. Kaptak egy rozszant házat, amely a mai Váci utcai rendháznak a Belvárosi templom szentélyére néző sarka helyén állott, és Demka Sándor igazgató november 5-én, Szent Imre herceg napján megtartotta a beírást. Összesen 155 tanulót jegyzett be a parvisták, a grammatisták és a szintaxisták osztályába, és ezzel kezdetét vette egy hosszú, tekintélyes és elismerésre méltó történet.

Tisztelt Ünneplő Egybegyűlte!

Már önmagában az is sokatmondó, hogy ennek az iskolának az alapítására a magyar történelem legnagyobb véráldozattal és pusztítással járó korszakát követően, a török hódoltság megszűntetése, majd a Habsburg-önkény ellen megindított Rákóczi-szabadságharc után került sor. Elgondolkodtató, hogy három évszázaddal ezelőtt egy kivéreztetett, porig rombolt országban a kiutat, a talpra állás lehetőségét éppen egy iskola alapításában látták eleink. Az iskola sorsa születése pillanatában szorosan egybefonódott a nemzet vészterhes történetével: harc a németesítő törekvések ellen II. József, majd a Bach-korszak idején, azután küzdelem a szovjet-orosz rendszer uniformizáló és nemzetellenes szándékaival szemben. Az idő hamar eltemeti a percembereket, az iskolabezáratókat és a hatalmaskodókat. Mert egyes emberek felett lehet uralkodni ideig-óráig, léteznek lelkek, amelyeknek áruk van, gerinceket is meg lehet törni erővel, de - és számomra ezt jelenti az Önök gimnáziumának a sorsa - az emberi szellem végül is törhetetlen. Lám csak: ez a megnyitó is több mint két emberöltő kihagyása, 58 év után zajlik az eredeti, történelmi helyén. Ez jó hír mindannyiunk számára, hiszen azt jelenti, hogy amíg vannak, lesznek, akik nem adják fel, akik mégis, akkor is, csak azért is képesek újrakezdeni, akik állandóan virrasztanak. Nos, addig nincs mitől félnünk.

Tisztelt Ünneplők!

De mit is jelent virrasztani? Mert a virrasztásnak jelentése és jelentősége van a közélet, a politika és az ország vezetői számára. II. János Pál pápa szerint annyit jelent, hogy megpróbálni lelkiismerettel élő emberré válni, azaz nevén nevezni a jót, nevén nevezni a gonoszt és nem mosni össze őket. De virrasztani azt is jelenti, hogy látni a másik embert, azaz nem zárkózni önmagunkba, kizárólag a saját érdekeinket, a saját szempontjainkat tartva szem előtt. Virrasztani azt is jelenti, hogy felelősséget érezni azért a nagy, közös örökségért, amit a hazának nevezünk, előkészíteni az utódok kultúráját, ahogy Hamvas fogalmazott. Ezért alapítottak iskolát az eleink éppen a legnagyobb szükségben.

Kedves Barátaim! Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Antall József miniszterelnök úr, egykori piarista diák egyszer azt mondta, hogy Európában még az ateista is keresztény. Ha jól értem, arra gondolhatott, hogy Európában a hívő és nem hívő egyaránt az anyatejjel szívta magába az alapvető keresztény tanokat, vagyis kulturális és morális értelemben az európai ember nem tud kibújni keresztény bőréből. Ez hatalmas lehetőség a megújulásra, amelyre kétségkívül szüksége van nemcsak Magyarországnak, de az egész európai kontinensnek. Nem a megújulás alapjait kell tehát megtalálni, mert azok adottak, azok megvannak, hanem ebből kell levezetnünk azokat a tanácsokat, javaslatokat, programokat, amelyekre szüksége van az európai és a magyar embernek a XXI. században. Ennek a gondolatnak a jegyében azt kívánom, hogy az ebben az épületben tanulók méltók legyenek a piaristák szellemiségéhez, nemzeti örökségéhez, mert valamennyiükre nagy szüksége lesz a hazának.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!

ÚJ ISKOLAÉPÜLETÜNK MEGÁLDÁSA ÉS ÁTADÁSA

